Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Grigorii Cazacu
Dosarul nr. 2rc-13/26
(2-25045117-02-2rc-26012026)

D E C I Z I E

27 aprilie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț și Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de reprezentantul B.C. „Victoriabank”S.A., Valeria Bobea,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2025, prin care a fost admisă cererea privind asigurarea acțiunii,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de S.C. „DFM” S.R.L. către B.C. ”Victoriabank” S.A. cu privire la constatarea ineficienței notificării/preavizului de denunțare unilaterală a tuturor contractelor încheiate între S.C. „DFM” S.R.L. și B.C. ”Victoriabank” S.A. nr. 17/067 din 28.02.2025, precum și a răspunsului nr. 1470-B-25 din 19.03.2025, -

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 28 martie 2025, S.C. „DFM” S.R.L. a intentat acțiune în judecată împotriva B.C. „Victoriabank” S.A., având ca obiect constatarea ineficienței notificării/preavizului de denunțare unilaterală a tuturor contractelor încheiate între părți nr. 17/067 din 28.02.2025, precum și a răspunsului nr. 1470-B-25 din 19.03.2025.

Ulterior, în ședința de judecată din 11 decembrie 2025, reprezentantul reclamantei a depus o cerere repetată privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, solicitând suspendarea efectelor notificării/preavizului menționat și obligarea pârâtei de a continua executarea obligațiilor contractuale ce derivă din contractele încheiate între părți, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

În motivarea cererii, reclamanta a reiterat argumentele invocate anterior, arătând că notificarea de denunțare unilaterală a fost emisă în mod arbitrar și fără temeiuri justificate, motiv pentru care se impune constatarea ineficienței acesteia.

Totodată, s-a invocat că încetarea furnizării serviciilor bancare, începând cu data de 19 aprilie 2025, ar genera dificultăți majore pentru activitatea reclamantei, inclusiv imposibilitatea onorării obligațiilor contractuale, fiscale și salariale. În acest sens, s-a subliniat că de conturile bancare deschise la B.C. „Victoriabank” S.A. sunt legate servicii esențiale pentru desfășurarea activității comerciale, inclusiv procesarea plăților online prin sisteme VISA și MasterCard, reclamanta neavând contracte similare cu alte instituții bancare.

Reclamanta a mai arătat, că utilizează un număr de 26 de POS-terminale ale băncii pârâte, iar volumul tranzacțiilor realizate prin acestea este considerabil, constituind o sursă esențială de venit. În același timp, aproximativ 218 angajați ai reclamantei sunt remunerați prin intermediul cardurilor emise de banca pârâtă, suma lunară a plăților salariale fiind semnificativă.

În aceste condiții, s-a susținut că întreruperea serviciilor bancare ar afecta grav activitatea economică a reclamantei, putând conduce la prejudicii majore și la imposibilitatea continuării activității comerciale, ceea ce ar echivala cu o atingere substanțială adusă dreptului de proprietate, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

De asemenea, reclamanta a invocat că aplicarea măsurilor de asigurare este justificată de existența unui risc iminent privind imposibilitatea restabilirii situației anterioare în cazul admiterii acțiunii. Astfel, în ipoteza închiderii conturilor bancare și a încetării raporturilor contractuale, o eventuală hotărâre favorabilă ar deveni dificil sau chiar imposibil de executat în mod efectiv.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2025, s-a admis cererea privind asigurarea acțiunii. S-a dispus suspendarea Notificării/preavizul B.C. ”Victoriabank” S.A. de denunţare unilatireală a tuturor Contractelor nr. 17/067 din 28.02.2025, precum și răspunsul B.C. ”Victoriabank” S.A. nr.1470-B-25 din 19.03.2025, cu obligarea B.C. „Victoriabank” S.A. de a executa obligaţiile contractuale cu S.C. „DFM” S.R.L., IDNO *****, cu sediul în mun. Chișinău, bd. Moscova 21, bl. 5, of. 1103, ce derivă din Contractul de cont curent bancar nr.185 din 16.11.2015, Contractul nr.185/A din 12.12.2017 privind deservirea bancară la distanţă, Contractul nr.3093/221118 din 22.11.2018 (privind achitarea prin virament a mărfurilor şi serviciilor prin intermediul cârdurilor bancare internaţionale VISA şi MasterCard), Contractul nr.110-VB-19 din 29.03.2019 privind prestarea serviciilor de încasare, Contractul nr.307 din 20.06.2019 de salarizare prin intermediul cardurilor bancare, Contractul nr.EC5020/291119 din 29.11.2019 privind prestarea serviciilor de primire a plăţilor prin Internet - încheiate între B.C. ”Victoriabank” S.A. și S.C. „DFM” S.R.L., pînă la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 23 decembrie 2025 reprezentantul B.C. „Victoriabank”S.A., Valeria Bobea, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii primei instanțe și emiterea unei decizii, prin care să fie respinsă cererea de asigurare a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, recurenta a invocat că încheierea contestată este nelegală, fiind pronunțată cu aplicarea eronată a normelor de drept și cu o apreciere defectuoasă a circumstanțelor cauzei.

Recurenta a susținut, că instanța de fond a examinat în mod repetat o cerere de asigurare întemeiată pe aceleași temeiuri de fapt și de drept, în condițiile în care asupra unei cereri similare s-a pronunțat deja o instanță ierarhic superioară printr-o hotărâre irevocabilă de

respingere. Or, o asemenea abordare contravine principiului securității raporturilor juridice și autorității de lucru judecat, care interzic rediscutarea unor chestiuni deja soluționate definitiv.

În acest sens, recurenta a invocat că repunerea în discuție a unor aspecte tranșate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă constituie o ingerință inadmisibilă în stabilitatea raporturilor juridice și contravine exigențelor art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Totodată, recurenta a arătat că instanța de fond a pronunțat o soluție pripită, fără a examina în mod efectiv și complet probatoriul administrat, ajungând la concluzii eronate cu privire la necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii.

Sub un alt aspect, recurenta a susținut că instanța de fond a depășit limitele instituției asigurării acțiunii, dispunând măsuri care, în esență, anticipează soluția pe fondul cauzei. Astfel, prin obligarea băncii de a continua executarea contractelor și de a menține relațiile contractuale cu reclamanta, instanța a intervenit direct în raporturile juridice dintre părți, substituind, în mod nepermis, hotărârea ce urmează a fi pronunțată asupra fondului.

În opinia recurentei, măsurile dispuse nu mai au un caracter pur conservator, ci creează obligații pozitive în sarcina pârâtei, afectând principiul libertății contractuale și dreptul acesteia de a decide asupra continuării sau încetării raporturilor comerciale.

De asemenea, recurenta a invocat că intimata nu a făcut dovada existenței unui risc real și iminent de neexecutare a unei eventuale hotărâri judecătorești. Or, simpla invocare a unor posibile dificultăți economice sau a impactului asupra activității comerciale nu poate substitui obligația de a prezenta probe concrete și pertinente care să justifice aplicarea măsurilor asigurătorii.

În acest context, recurenta a subliniat că obiectul acțiunii principale îl constituie constatarea ineficienței unui act juridic unilateral, iar nu executarea unei obligații pecuniare, astfel încât nu există un risc real de neexecutare în sensul specific instituției asigurării acțiunii.

La cererea de recurs, reprezentantul intimate S.C. „DFM”S.R.L. , a prezentat referința, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de recurs, solicitînd respingerea recursului ca nefondat cu menținerea încheierii instanței de fond.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

După cum a fost indicat anterior, încheierea recurată, a fost emisă la 11 decembrie 2025, iar recursul a fost depus la data de 23 decembrie 2025. Corespunzător, Completul judiciar atestă că recursul a fost declarat în termen.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide recursul neîntemeiat și pasibil de a fi respins cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din următoarele motive.

În conformitate cu art. 426 alin.(3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate

sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În temeiul art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să interzică pîrîtului săvîrşirea unor anumite acte.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În acest context Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată cu caracter patrimonial, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temei expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

Colegiul relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, Colegiul costată că, instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

Astfel, Colegiul notează că prin acțiunea înaintată către instanța de judecată, reclamanta S.C. „DFM” S.R.L. a solicitat constatarea ineficienței notificării/preavizului de denunțare unilaterală a contractelor încheiate cu B.C. „Victoriabank” S.A., precum și a răspunsului emis de pârâtă, invocând caracterul pretins nejustificat al acestora.

În același timp, odată cu înaintarea acțiunii și ulterior, prin cererea de asigurare a acțiunii, reclamanta a solicitat aplicarea unor măsuri provizorii constând în suspendarea efectelor notificării contestate și obligarea pârâtei la continuarea executării contractelor până la soluționarea definitivă a litigiului.

Colegiul civil reține că prima instanță a ajuns în mod corect la concluzia de a admite solicitarea reclamantei privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, având în vedere circumstanțele concrete ale cauzei și riscul real de îngreunare a executării unei eventuale hotărâri judecătorești, or, oportunitatea și necesitatea instituirii măsurilor de asigurare se confirmă prin ansamblul probelor administrate și prin situația de fapt reținută în cauză, care indică existența unor împrejurări apte să justifice intervenția instanței în scopul conservării efectivității unei eventuale hotărâri judecătorești.

În context, Colegiul civil respinge ca neîntemeiate argumentele invocate de recurentă, potrivit cărora încheierea contestată ar fi fost pronunțată cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a autorității de lucru judecat.

Sub acest aspect, Colegiul reține că cererea repetată de asigurare a acțiunii nu este inadmisibilă, în măsura în care aceasta se întemeiază pe circumstanțe actuale și pe necesitatea reevaluării riscurilor existente la momentul examinării. Or, măsurile asigurătorii au un caracter provizoriu și dinamic, fiind supuse unei analize în funcție de situația de fapt existentă la data examinării cererii, iar nu exclusiv prin raportare la o apreciere anterioară.

Prin urmare, simpla existență a unei soluții anterioare de respingere a unei cereri similare nu exclude posibilitatea reiterării acesteia, în lipsa unei identități absolute de circumstanțe și de context factual, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea principiului autorității de lucru judecat.

Totodată, Colegiul nu poate reține susținerea potrivit căreia instanța de fond ar fi anticipat soluția pe fondul cauzei. Din conținutul încheierii rezultă că măsurile dispuse au caracter temporar și sunt destinate menținerii situației existente până la soluționarea definitivă a litigiului, fără a prejudicia fondul cauzei. Obligația impusă pârâtei de a continua executarea contractelor nu reprezintă o soluționare a raportului juridic litigios, ci o măsură provizorie menită să evite producerea unor prejudicii ireparabile.

În ceea ce privește pretinsa lipsă a unui risc real de neexecutare, Colegiul reține că, în speță, reclamanta a indicat circumstanțe concrete privind impactul imediat și semnificativ al încetării serviciilor bancare asupra activității sale economice. Astfel, întreruperea relațiilor contractuale ar genera consecințe grave, inclusiv imposibilitatea desfășurării activității comerciale, afectarea raporturilor de muncă și imposibilitatea onorării obligațiilor fiscale, aspecte care, în mod rezonabil, justifică necesitatea intervenției instanței.

Or, scopul măsurilor asigurătorii nu este limitat exclusiv la garantarea executării silite a unei hotărâri, ci include și prevenirea producerii unor prejudicii iminente și ireparabile, precum și menținerea unui echilibru just între drepturile părților până la soluționarea litigiului.

De asemenea, nu poate fi reținut argumentul privind încălcarea principiului libertății contractuale. Colegiul subliniază că măsurile dispuse au caracter temporar și sunt justificate

de necesitatea protejării drepturilor reclamantei, fără a constitui o ingerință definitivă în libertatea de a contracta, aceasta urmând a fi pe deplin restabilită odată cu soluționarea definitivă a cauzei.

În plus, Colegiul reține că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2025, a fost admisă acțiunea înaintată de S.C. „DFM" S.R.L., fiind constatată ineficiența notificării/preavizului de denunțare unilaterală a contractelor încheiate între părți, precum și a răspunsului emis de pârâtă. Această împrejurare confirmă, suplimentar, caracterul justificat al măsurilor asigurătorii dispuse.

Prin urmare, Colegiul nu va accepta motivele invocate de recurenta B.C. „Victoriabank"S.A. cu privire la netemeinicia aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, or, prima instanță nu a acționat arbitrar, ci având la bază prevederile legale, a instituit o măsură provizorie, de limitare temporară în limita valorii acțiunii, urmărind asigurarea executării eventualei hotărâri judecătorești.

Prin urmare, criticile recurentului reprezintă, în esență, o simplă nemulțumire față de soluția adoptată de instanța de fond, fără a evidenția încălcări reale ale normelor de drept material sau procesual.

Pe cale de consecință, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că prima instanță având în susținere cadrul legal aplicabil speței, corect a ajuns la concluzia de a admite cererea depusă de reclamanta S.C. „DFM"S.R.L. cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

În consecință, din considerentele menționate şi având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate şi care ar duce la casarea acesteia, Colegiul civil conchide de a respinge recursul ca neîntemeiat şi de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2025, prin care s-a admis cererea cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

În conformitate cu art. 427 lit. a) și art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții de Apel Centru,-

d e c i d e :

Se respinge cererea de recurs declarată de reprezentantul B.C. „Victoriabank"S.A., Valeria Bobea.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 11 decembrie 2025, prin care s-a admis cererea cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de S.C. „DFM" S.R.L. către B.C. "Victoriabank" S.A. cu privire la constatarea ineficienței notificării/preavizului de denunțare unilaterală a tuturor contractelor încheiate între S.C. „DFM" S.R.L. și B.C. "Victoriabank" S.A. nr. 17/067 din 28.02.2025, precum și a răspunsului nr. 1470-B-25 din 19.03.2025.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Roman Pascari